

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. P.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného** ze dne 29. 4. 2020, č. j. 078696/2019/KUSK, sp. zn. SZ_078696/2019/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. 078696/2019/KUSK, sp. zn. SZ_078696/2019/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Benešov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 5. 2019, č. j. MUBN/56434/2019/ODSA-MA, sp. zn. MUBE/931/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) ve stručnosti tak, že do výrokové části doplnil označení přestupku, jehož se dopustil neznámý řidič, zákonné ustanovení, které stanoví správní trest, který je možné za tento přestupek uložit a výroková část byla rozčleněna tak, aby bylo nepochybné, že náklady řízení nebyly žalobci uloženy jako správní trest. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce, jako provozovatel vozidla, shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že nezajistil, aby při užití motorového vozidla tovární značky B. X, registrační značky X, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu, neboť dne 25. 6. 2018 v 16:23 hodin nezjištěný řidič uvedeného motorového vozidla se neřídil pravidly silničního provozu, když mu při jízdě po dálnici D1 ve směru jízdy na Brno, v km č. 41,4 byla měřicím zařízením UNICAM naměřena rychlost 90 km/h, (po odečtení odchylky 3 km/h) v místě, kde je svislou dopravní značkou „B20a“ povolena nejvyšší rychlost 80 km/h, čímž porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v prvním žalobním bodě namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, neboť žalovaný částečně změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, nicméně již neuvedl, jak naložil se zbytkem rozhodnutí. Pokud žalovaný změnil rozhodnutí jen zčásti, měl je ve zbytku potvrdit, což neučinil. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46, publikovaný pod č. 462/2005 Sb. NSS. Nadto, žalovaný ani neuvedl, kterou konkrétní část výroku prvostupňového rozhodnutí změnil, neboť necitoval původní a měněnou část výroku, ani nijak tyto části výroku graficky neodlišil, ani jiným způsobem neoznačil.
3. V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval jeho odvolací námitkou, v níž namítal, že nebyl vyrozuměn o provádění dokazování a že se ho může účastnit. I nevypořádání této odvolací námítky způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84.
4. V třetím žalobním bodě žalobce namítá, že nebyla prokázána formální stránka přestupku, což namítal již v odvolání. Konkrétně, že nebylo prokázáno, že by se v místě spáchání přestupku nacházela dopravní značka snižující nejvyšší povolenou rychlost na dálnici na 80 km/h. Žalovaný nepřipustně přenesl důkazní břemeno na žalobce, který by pak v rozporu s negativní teorií důkazní dokazoval, že se na daném místě, kde došlo ke spáchání přestupku, nenacházela dopravní značka „B20a“, která snižovala nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/h. Bylo na správních orgánech, nikoli na žalobci, aby prokázaly, že a kde se předmětná dopravní značka nacházela. Dle žalobce pouhá skutečnost, že údaj o nejvyšší dovolené rychlosti je zaznamenán na fotodokumentaci neprokazuje přítomnost dopravního značení na daném místě, ale pouze, že tento údaj byl někým do

fotodokumentace nastaven. K otázce prokazování umístění dopravního značení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 74/2018-38.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje spojení „ve zbytku se potvrzuje“, avšak odůvodnění změny je na straně čtvrté napadeného rozhodnutí. Žalovaný toto nepovažuje za porušení práv žalobce, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť i konstantní judikatura NSS připouští vadu výroku, pokud je z odůvodnění rozhodnutí patrné, na základě čeho správní orgán rozhodoval. K námitce neoznámení provádění dokazování, poukázal žalovaný na to, že žalobce byl vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a byl poučen i o možnosti žádat nařízení ústního jednání. K této otázce se v rozhodnutích vyjádřily správní orgány obou stupňů. Fotografie z automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích je považována za privilegovaný důkaz. Formální znak přestupku se tak nezakládá na „oznámení přestupku“, ale na protokolu z automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a na fotografiích, kde je nastavení tohoto prostředku výslovně uvedeno. Pokud má žalobce o správnosti nastavení tohoto prostředku pochybnosti, zpochybňuje tak objektivní důkaz a v souladu s judikaturou se na něj přenáší důkazní břemeno. Žalovaný navrhl doplnění dokazování listinnými důkazy k prokázání nastavení rychloměru a dále náhledem na webovou stránku www.mapy.cz k prokázání umístění dopravní značky B20a na 34. km dálnice D1. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně sepsal dne 9. 7. 2018 úřední záznam o oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, přijatém od Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, dálničního oddělení Bernatice, kterého se měl dopustit nezjištěný řidič dne 25. 6. 2018 v 16:23 hodin s motorovým vozidlem shora uvedené registrační značky, na pozemní komunikaci mimo obec, v místě za svislou dopravní značkou „B20a“ na dálnici D1 – km 41,4, úsek 4, ve směru na Brno tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě stanovenou na 80 km/h o 10 km/h po odečtu maximální přípustné odchylky měřícího zařízení, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Součástí úředního záznamu tvoří karta vozidla, protokol o měření rychlosti s fotografií vozidla, ověřovací list a kalibrační list.
7. Dne 5. 9. 2018 byla žalobci doručena výzva k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně současně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků, a to do 15 dnů od doručení výzvy. Na výzvu žalobce reagoval podáním vysvětlení, že vozidlo v danou chvíli neřídil on, ale L. S. s uvedením identifikačních údajů této osoby. S ohledem na to správní orgán I. stupně L. S. předvolal k podání vysvětlení, které mu bylo doručeno fiktivně a na které nijak nereagoval. Následně tak správní orgán I. stupně usnesením ze dne 4. 11. 2018 věc odložil, neboť nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
8. Příkazem ze dne 27. 3. 2019, doručeným dne 30. 3. 2019, byl žalobce uznán vinným z

přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil jako provozovatel shora popsaného motorového vozidla tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétní skutkové okolnosti spočívaly v jednání, které je popsáno shora. Za uvedené jednání byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení vyrozuměním žalobce o pokračování správního řízení po podaném odporu s tím, že žalobce současně poučil o jeho procesních právech, zejména o možnosti nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům, navrhopat důkazy a žádat nařízení ústního jednání. Žalobce ve věci žádný procesní úkon neučinil.

9. Dne 13. 5. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V jeho odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla má za dostatečně prokázané shromážděnými důkazy. Správní orgán I. stupně k danému místu uvedl, že naměřená rychlost je prokázána měřidlem, které bylo zkoušeno k používání pro měření rychlosti Českým meteorologickým institutem, laboratoří primární meteorologie, kdy na základě výsledků zkoušky byl vystaven Ověřovací list se závěrem, že rychloměr byl ověřen a lze jej k měření rychlosti používat. Spáchání přestupku je zadokumentováno a prokázáno úředním záznamem o přijatém oznámení přestupku, kterým bylo prokazováno překročení nejvyšší povolené rychlosti vozidlem registrační značky X, datum měření 25. 6. 2018 v čase 16:23 hodin, na dálnici D1, 41,4 km ve směru na Brno. Správní orgán I. stupně vyšel z toho, že v místě byl stanoven rychlostní limit 80 km/h, přičemž naměřena byla rychlost vozidla 90 km/h.
10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí vysvětlil provedenou změnu prvostupňového rozhodnutí. K odvolacím námitkám (soud uvádí jen ty, které mají význam pro posouzení žalobních bodů) uvedl, že nebyly zjištěny žádné důvody, které by vyvracely skutečnost, že předmětná dopravní značka „B20a“ se na místě nacházela. Poukázal i na probíhající opravy na dálnici D1, které jsou patrné z na fotografii zachycených podélných čar na komunikaci i z umístění pevné zábrany dělicí jízdní pruhy. Připomněl, že žalobce byl o procesních právech poučen, včetně možnosti žádat nařízení ústního jednání a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Této možnosti však žalobce nevyužil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo povinen přihlédnout i z moci úřední, soud neshledal.
12. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z tohoto důvodu nenařizoval jednání ani neprováděl důkazy navržené žalovaným. Provádět dokazování listinnými důkazy k nastavení rychloměru soud shledal nadbytečným zcela, neboť žalobce nečiní sporným rychlost, která mu byla naměřena, ani související

nastavení rychloměru, nýbrž to, že nebylo prokázáno, že se v místě, kde k jejímu změření došlo, nacházela dopravní značka, která nejvyšší povolenou rychlost na dálnici snižovala. Pokud by těmito listinnými důkazy chtěl žalovaný prokázat skutečnost, že rychloměr byl nastaven na nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h, pak ani ta v zásadě není sporná, neboť plyne již ze záznamu o měření rychlosti, nicméně by jimi nemohla být prokázána skutečnost umístění příslušného dopravního značení, resp. právního důvodu nastavení právě takové nejvyšší dovolené rychlosti. Pokud jde o návrh na provedení dokazování náhledem na webovou stránku www.mapy.cz k prokázání umístění příslušného dopravního značení, ani tento důkaz soud neprovedl. Je tomu tak proto, že jde o klíčovou skutečnost, bez jejíhož prokázání skutková podstata přestupku není naplněna. Zdejší soud opakovaně ve svých rozsudcích vyslovil (srov. např. věc sp. zn. 44 A 5/2020, kde vystupoval rovněž žalovaný), že to nemůže být jako první soud, kdo na základě provedení dokazování o rozhodující skutečnosti uzná žalobce vinným přestupkem. Takové dokazování by zcela jistě nebylo možné považovat za jeho pouhé doplnění. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není zásadně ani řízením nalézacím, ani pokračováním řízení před správními orgány. Úlohou správního soudu je přezkoumat na základě podané žaloby postup správních orgánů, případně dokazování doplnit, a poskytnout ochranu veřejným subjektivním právům. V opačném případě by se jednak řízení před správními orgány vyprázdnilo pouze na shromažďování podkladů a jednak by nutně takový postup odnímal žalobci možnost podání řádných opravných prostředků vzhledem k tomu, že kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným.

Posouzení žalobních bodů

13. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Soud dodává, že podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považuje žalobce napadené rozhodnutí z toho důvodu, že žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak neuvedl v něm, jak naložil se zbytkem rozhodnutí, ani kterou konkrétní část tohoto rozhodnutí mění, necitoval původní část výroku, či nově změněnou část tohoto výroku graficky neodlišil, ani jiným způsobem neoznačil. Nijak blíže již dále nekonkretizuje, v jakém ohledu je pro něj nesrozumitelné. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí, proto, že se žalovaný opomněl vypořádat s odvolací námitkou, týkající se upření práva žalobce účastnit se dokazování.
14. Dle konstantní judikatury rovněž platí, že s nepřezkoumatelností jako důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je nutné zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost se pouze oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními

soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen. Proto by správní soudy měly ke zrušení rozhodnutí pro nesrozumitelnost přistoupit jen v těch nejzávažnějších případech, kdy není možné namítanou vadu odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu správního spisu a průběhu správního řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 3 As 80/2018-32, bod 15, či ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 Ads 291/2020-31, bod 16). Podle § 90 odst. 1 písm. c), části před středníkem, ve spojení s odst. 5, větou druhou, správního řádu může odvolací orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

15. Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný provedl změnu prvostupňového rozhodnutí tak, že celou výrokovou část zcela nově formuloval, přičemž obsahuje veškeré náležitosti stanovené v § 68 odst. 2 správního řádu a v § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce ani nekonkretizuje, ve které části prvostupňového rozhodnutí postrádá jeho potvrzení. Podrobně se k možnostem odvolacího orgánu, jak naložit s odvoláním napadeným rozhodnutím, vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publikovaném pod č. 3837/2019 Sb. NSS (body 17-20), přičemž soud na jeho závěry v podrobnostech odkazuje. Jakkoli je možné v odvolacím řízení měnit i odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 1 As 133/2014-29, bod 34), neděje se tak cestou změny rozhodnutí, ale rozhodnutí se v takovém případě potvrzuje a změna se projeví pouze v odůvodnění odvolacího rozhodnutí. Ke změně rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tudíž dochází pouze při změně ve výrokové části rozhodnutí, která také jako jediná nabývá právní moci a je vykonatelná.
16. V nyní posuzovaném případě žalovaný celý výrok prvostupňového rozhodnutí nahradil vlastním výrokem, a to včetně poučení o lhůtě a způsobu úhrady pokuty a náhrady nákladů řízení. Byť tedy žalovaný připouští, že měl rozhodnutí ve zbytku potvrdit, soud nesdílí názor, že to bylo ze shora uvedených důvodů vůbec na místě, a to právě vzhledem k tomu, že ke změně výroku došlo zcela a nikoli pouze zčásti. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který žalobce odkázal, proto nejsou pro souzenou věc přílehlavé. Soud neshledal žádnou jinou vadu výroku napadeného rozhodnutí, která by jej činila nesrozumitelným a tudíž nepřezkoumatelným.
17. Pokud jde o námitku nevypořádání odvolací námítky, týkající se upření práva žalobce účastnit se dokazování, ani v tomto ohledu není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nelze přisvědčit žalobci, že by se touto odvolací námitkou žalovaný nezabýval. V posledním odstavci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal předmětnou odvolací námitku důvodnou a vysvětlil z jakého důvodu. S jeho závěry s ohledem na to, jakého poučení se žalobci v řízení dostalo, soud souhlasí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40). Námitka nepřezkoumatelnosti jako celek proto není důvodná a soud může přistoupit k přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.
18. Stěžejní námitkou žalobce je, že v řízení o přestupku nebylo prokázáno umístění dopravní značky snižující nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici na 80 km/h, což je předpokladem i pro přestupkovou odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla. Žalovaný namítá, že umístění dopravní značky je prokázáno obsahem protokolu o měření rychlosti, přičemž tvrdí-li žalobce opak, musí k tomu předložit důkazy.

Skutečnost, že obrana obviněného z přestupku provozovatele vozidla není omezena jen na možnost prokázání liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, ale může spočívat též v popření naplnění znaků skutkové podstaty přestupků vymezených v § 125f odst. 1 a 2 ve spojení s konkrétní skutkovou podstatou přestupku, kterého se měl dopustit nezjištěný řidič, plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46). Žalobce tedy mohl namítat, že nebylo prokázáno, že se nezjištěný řidič přestupku nedopustil, a to i v odvolacím řízení, což plyne přímo z § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který se v řízení o přestupku použije subsidiárně, a dokonce i až v řízení před správním soudem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publikované pod č. 2577/2017 Sb. NSS, jehož závěry jsou aplikovatelné i v poměrech zákona o odpovědnosti za přestupky).

19. Otázkou umístění dopravní značky omezující nejvyšší dovolenou rychlosti a nutností jeho prokázání pro závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 7. 10. 2020, č. j. 6 As 116/2020-42, řešil umístění dopravní značky za situace, kdy *„skutečnost umístění předmětných dopravních značek vyplývá z již citovaného vyjádření Policie České republiky. Tato listina přitom byla v řízení řádně provedena coby listinný důkaz. Jde o veřejnou listinu, u níž se předpokládá pravdivost a správnost obsahu, dokud není prokázán opak.“* V dalším rozsudku ze dne 9. 10. 2020, č. j. 4 As 176/2018-44, Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil námitce neprokázání umístění příslušného dopravního značení, ovšem za situace, když již z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vyplývalo, že *„v souladu s ust. § 24b zák. č. 553/1991, o obecní policii, byly zveřejněny informace o zřízení stálého automatického technického systému, kdy byla veřejnost vhodným způsobem vyrozuměna prostřednictvím veřejné vyhlášky umístěné na úřední desce orgánu a městyse Mladé Buky, kterou dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas k umístění zařízení na silnici I/14 v k.ú. Mladé Buky a k umístění dopravního značení v souvislosti s místní úpravou provozu (zn. 4409-3/DS/14/Po) a k následnému umístění svislé dopravní značky upozorňující na měření rychlosti. Současně byla veřejnost informována prostřednictvím médií, např. dne 17. 7. 2014 v regionálním deníku Trutnovinky na adrese <http://trutnovinky.cz/zpravy/aktuality/2014/cervenec/v-mladych-bukach-ted-ohlida-povolenou-padesatku-novy-radar/>“ a na stránkách Města Trutnova tiskovou zprávou ze dne 12. 2. 2014 (...).“*
20. Naproti tomu v rozsudku ze dne 16. 10. 2020, č. j. 2 As 345/2019-36, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud správní spis neobsahuje žádný důkaz o umístění dopravního značení, přičemž ani pořízená fotodokumentace předmětnou značku přímo nezachycuje, nelze závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty přestupku, vycházející z porušení takového neprokázaného dopravního značení, aprobovat.
21. Ani v nyní souzené věci správní spis neobsahuje žádný důkaz o tom, zda a kde bylo předmětné dopravní značení umístěno a dopravní značka není zachycena ani na fotodokumentaci, která je součástí protokolu o měření rychlosti. Žalovaný vychází z nesprávného předpokladu, že již samotným uvedením této skutečnosti v protokolu o měření rychlosti je umístění dopravní značky prokázáno. Lze souhlasit se žalobcem, že obsahem tohoto listinného důkazu je prokázáno pouze to, že Policie ČR při měření vycházela z toho, že v předmětném úseku je rychlost omezena na 80 km/h. Není jím však prokázána skutečnost umístění takového dopravního značení, které činí žalobce

sporným. Povahu tzv. privilegovaného důkazu má záznam o změření rychlosti „jen“ co do zachycení průběhu skutkového děje, tedy zejména, jaká rychlost byla změřena, jakému vozidlu a kde se tak stalo, za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66). Takový záznam sám o sobě bude proto dostatečným důkazem zejména v situacích, kdy jde o překročení rychlosti stanovené právním předpisem ve vztahu ke konkrétnímu místu, jehož lokalizace je ze záznamu patrná. Tak tomu ovšem v posuzované věci není, neboť na dálnici je možné obecně jet rychlostí 130 km/h (srov. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu), kterou však nezjištěný řidič nepřekročil a skutečnost, že v místě, kde byla vozidlu žalobce rychlost změřena, byla nejvyšší dovolená rychlost omezena na 80 km/h v řízení před správními orgány prokázána nebyla. K tomu, proč nelze provést dokazování k této skutečnosti až v soudním řízení správním, se soud již výše podrobně vyjádřil. Již vypořádání odvolací námítky žalovaným v napadeném rozhodnutí proto nebylo správné, protože tento skutkový závěr nebyl podložen žádným důkazem. Soud proto uzavírá, že tento žalobní bod je důvodný a je současně dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

22. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Důvod ke zrušení i prvostupňového rozhodnutí soud neshledal, neboť má za to, že doplnění dokazování může provést sám žalovaný, aniž by tím žalobce utrpěl újmu na procesních právech či by pro něj takové odvolací rozhodnutí mohlo být překvapivým (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25, bod 29). Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší. Naopak žalobce byl se svojí žalobou úspěšný a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 11 228 Kč (3 000 + 8 228). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Emila Flegela (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně